

BLOEIEND EDELWEISZ.

Een onzer abonné's zond ons bovenstaande foto van een schotel met 7 bloeiende Edelweiszplanten, met verzoek ze in Panorama te willen opnemen. Ze bloeien zoo prachtig wit, dat er geen onderscheid te zien is met de in de Hooge Alpen bloeiende. Zooals men weet is het Edelweisz een zeer zeldzaam plantje, met lange witte, wolachtige haren dat een Zwitsersch jongeling — dikwijls met levensgevaar — plukt voor zijn aangebedene als hij haar bewijzen wil hoe sterk de liefde is die hij voor haar gevoelt.

Tilly deed het met tegenzin.

„Laten we beide stukken aan den custos geven voor de anderen komen!" beval Betty.

Ze liepen de hal door en gaven de beide schilderstukjes aan den custos, die ze wegsloot in een kast, waar reeds tal van andere stukken stonden.

* * *

Op den dag dat de uitslag bekend werd gemaakt, kwam Mathilde Gray wat laat op school.

„Kom hier, Tilly! Kom hier!" riep er een. „De lijst van den wedstrijd is bekend en jouw naam staat onderaan. Ja, kijk maar!"

Een luid gelach vergezelde deze woorden, want alle andere leerlingen wisten natuurlijk hoe de vork in den steel zat.

Tilly was een oogenblik uit het veld geslagen, toen zij den uitslag las. „1e Prijs Hermine Lipton, aan wie de prijs, een schilderdoos, is toegezonden." En de laatste naam op de lijst was Mathilde Gray. Haar opgeruimdheid kreeg echter weer de overhand, toen ze er aan dacht, dat de schilderdoos spoedig in haar bezit zou zijn.

„'t Is niet roemvol!" riep ze vroolijk uit. „Ik hoop maar dat Mina Lipton de schilderdoos meebrengt. Kijk, daar is ze net."

Tilly verliet den kring harer vriendinnen en ging de hal door Mina Lipton te gemoet, die zich naar de kleedkamer begaf.

„Zoo, Mina, heb je mijn doos meegebracht?"

De aangesprokene wilde Tilly voorbijgaan zonder notitie van haar te nemen, doch de laatste trad haar in den weg.

„Ik weet niet wat je bedoelt," zei ze, terwijl ze Tilly met koelen blik aankeek.

„Wel, de schilderdoos! De schilderdoos! Dat weet je toch wel!" riep Tilly ongeduldig uit. „De schilderdoos die ik gewonnen heb."

„Ik heb een schilderdoos ontvangen, die *ik* gewonnen heb," zei Mina, met een poging om zich waardig voor te doen. Ze moest echter de oogen voor Tilly's blik neerslaan.

Deze stond sprakeloos over zoo'n brutaliteit en staarde haar tegenstandster aan, terwijl een gemompel van verontwaardiging opsteeg uit de inmiddels rondom hen verzamelde collega's.

Betty Golding, het gelaat ongewoon bleek, drong door den kring heen.

„Jij weet, Mina," zei ze, terwijl ze haar de hand op den arm lag, „dat Tilly's schilderstuk onder jouw naam den prijs gewonnen heeft, en dat haar naam onder het jouwe stond."

„Ik herinner mij, dat er over iets dergelijks gesproken is," antwoordde juffrouw Lipton, „'t was echter te dwaas en bovendien niet in den haak. Ik heb het als een grap opgevat en ik heb geen enkel ander doek met mijn naam onderteekend.

„Dat is waar," zei Betty op koelen toon. „Ik deed het ongelukkigerwijs voor jou!" Ze keek met een verdrietigen blik Mathilde aan. „O, Tilly, wat moeten we doen? Het was mijn schuld! Wat een gekkin ben ik geweest!"

Tilly vatte den arm van haar vriendin en wilde haar toefluisteren: „'t hindert niet!" Het was haar evenwel onmogelijk.

„Juffrouw Lipton," zei nu een der andere meisjes, „je zult toch zeker het schilderstuk niet opeischen, dat den eersten prijs gekregen heeft?"

„Ik zal het doek opeischen dat mijn naam draagt," antwoordde Mina beslist.

Er was een oogenblik stilte.

„Maar dat is toch al te belachelijk," riep een ander uit. „De werkstukken worden de volgende week tentoongesteld. Voor dien tijd moeten eenigen van ons naar den leeraar gaan en de geheele geschiedenis vertellen. Het zal gemakkelijk genoeg te bewijzen zijn wat Tilly's proefstuk is."

„Niemand zag 't, dan ik en Betty Golding," zei Tilly mismoedig.

„Wel dat is voldoende! Betty Golding en Tilly Gray's woord tegenover dat van Mina Lipton?"

Groote verontwaardiging sprak uit de woorden van de spreekster.

„Zag iemand Mina's werk?"

„Niemand dan Betty en ik," antwoordde Tilly weer.

„Welnu, wat hindert dat. Iedereen weet hoe verschillend jullie . . . . stijl is!" En een honende lach ging op tegen Mina Lipton, die trachtte zich uit den kring los te maken.

„Mijnheer Van Asten moet het worden meegedeeld!" was de eindbeslissing.

„Neen, dames!" riep nu Tilly plotseling uit, terwijl haar donkere oogen schitterden van opgewondenheid. „Ik wil niet hebben, dat er verder over gesproken wordt. Het is alles mijn schuld. We hadden juffrouw Lipton's naam niet mogen gebruiken. Het was, zooals zij zei, dwaas en niet in den haak. De leeraar moet er niets van weten. Juffrouw Lipton mag desnoods den prijs en het schilderstuk houden, als ze daar den moed toe heeft."

* * *

Laat in den namiddag van dienzelfden dag lag Mathilde geknield voor het kastje, waarin ze haar schildergereedschap wilde opbergen. De zaal was stil en verlaten, en daardoor hoorde zij reeds van verre voetstappen naderen. Het meisje keek verwonderd om, toen de naderende persoon op haar toetrad. Het was de heer Van Asten. Wat moet dat beteekenen? vroeg Tilly zich verwonderd af.

„Juffrouw Gray," begon de leeraar, „ik zou u graag een oogenblikje spreken."

Tilly had geen andere keus dan op te staan en hem te gemoet te gaan. Hij deed de deur van een zijkamer open en verzocht haar binnen te treden.

„Ik was zeer verrast door het schilderstuk dat u voor de competitie hebt ingezonden, juffrouw Gray."

„Ja?" vroeg Tilly koel, hoewel de zenuwen haar naar de keel kropen.

„Het was zoo geheel verschillend van uw ander werk. In werkelijkheid was het zeer zwak en leek wel amateurswerk. Het verdiende dan ook ten volle de plaats onder aan de lijst!"

„Ja!" mompelde Tilly, niet in staat iets meer te zeggen dan dit eene woord.

De schilder leunde tegen de tafel, de handen in de zakken.

„En het werk van juffrouw Lipton was buiten gewoon goed," ging de heer Van Asten voort. „Het was uitstekend werk, ongewoon voor haar."

„Werkelijk?" vroeg Tilly.

„Heb u 't gezien?" vroeg de leeraar.

„E . . . Ja! Ik zag 't!"

„En hoe vind u 't?"

„Ik . . . . ik denk, 't is niet kwaad."

„Vind u dat het den prijs verdiend heeft?"

„O, ja, da's te zeggen, ik heb de andere inzendingen niet gezien," stamelde Mathilde.

De heer Van Asten keek haar een oogenblik stilzwijgend aan, een blik dien ze waagde met onverschilligheid terug te geven.

„Juffrouw Gray," vroeg de leeraar opeens met een raadselachtigen glimlach om den mond, „hebt u wel eens opgemerkt dat het beschot dat mijn kamer van de hal afscheidt, niet geheel tot den zolder loopt?"

„Het beschot . . . niet tot den zolder . . . .?" herhaalde Tilly ten hoogste verbaasd.

„Daaraan heb je zeker nooit gedacht, is 't wel?"

Nu ging Tilly plotseling een licht op.

„U was daar dien dag? U heeft alles gehoord?"

„Ja, ik hoorde al die besprekingen en plannetjes om mijn eerlijkheid en gezond verstand te beproeven. Toch had juffrouw Lipton in één ding gelijk, namelijk waar ze zei dat je mijn fa . . ., welnu, laten we hier thans over zwijgen," viel hij zichzelf in de reden, den vurigen blos op Tilly's wangen ziende. „Ik begreep uit den traan dien je wegveegde, toen je je schilderbenoodigdheden opborg, dat de uitslag niet aan je verwachtingen heeft voldaan."

Mathilde antwoordde niet, maar deed een stap naar de deur. De heer Van Asten liet nu zijn onverschillige houding varen en trad haar in den weg.

„Mijn vermoeden was dus juist? Juffrouw Lipton heeft de schilderdoos gehouden?"

„O, ja, ja!" riep Mathilde haastig. „Zeg er haar echter niets van, want het was alles mijn schuld."

„En het schilderstuk?" ging de leeraar voort, „wil ze dat ook houden?"

„Ja, ten minste dat zegt ze," was het aarzelend antwoord.

„Dat is erger, want dat heeft waarde. Ik zal haar daarom duidelijk maken dat ze verstandig doet het aan de rechtmatige eigenares terug te geven. Wat de schilderdoos betreft,

NEDERLANDSCHE HEIDEMAATSCHAPPIJ.

Op 10 Juli hield de afdeeling Den Haag van de Nederlandsche Heidemaatschappij een excursie naar de kweekerijen te Boskoop, waarvoor bij de leden zeer veel belangstelling bestond. Wij geven hierboven 'n foto van de groep der deelnemers.

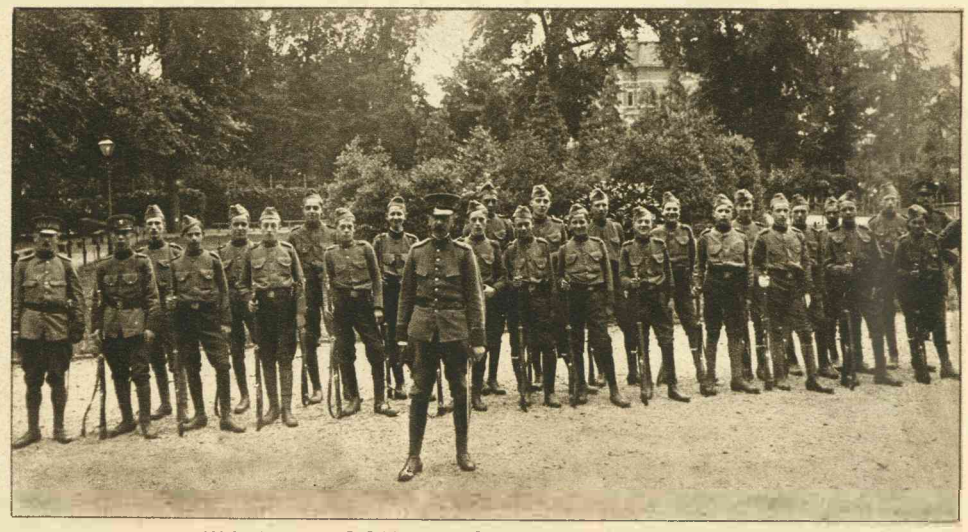
AAN HET STRAND.

Bovenstaand snapshot brengt een klein stukje strandleven in beeld, zooals wij dit thans, bij gunstig weer, bijna iederen dag aan ons Noordzeestrand kunnen waarnemen. De juffrouw, die ge op ons plaatje zoo angstig kijken ziet, kan U met evenveel overtuiging als een oude zeerob verklaren dat de reis zelf dikwijls niet zoo gevaarlijk is, als het binnenkomen.

DE LANDSTORMWET.

Zondagmiddag werd vanwege de afdeeling Den Haag van de „S. D. A. P." een openbare luchtmeeting gehouden tegen de Landstormwet op het landgoed „de Binckhorst" te 's-Gravenhage. Vertegenwoordigd waren 24 organisatie's met 7000 leden. De meeting werd bezocht door circa 1500 personen. Wij geven hierboven een foto van Mejuffrouw Heleen Ankersmit, vanaf een geïmproviseerde tribune het woord voerend.

WANDELTOCHT AMSTERDAM-DEN HAAG.

Een sectie vrijwilligers van de „Prins-Hendrikgarde" heeft op 11 Juli een wandeltocht gehouden van Amsterdam naar Den Haag, welke afstand in marschtenue in 9 uren werd afgelegd onder leiding van den commandant A. Brünings. Wij geven hierboven de sectie vrijwilligers gekiekt gedurende de rust in de Alexanderkazerne in Den Haag.